

Agatha Raisin ja
**VARDAS
SIGA**

Inglise keelest tõlkinud Ragne Kepler

Originaali tiitel:

M. C. Beaton

As the Pig Turns. An Agatha Raisin Mystery

St. Martin's Minotaur New York

St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010

Copyright © 2011 by M. C. Beaton

Toimetanud Lea Arme

Kujundanud Villu Koskaru

Tõlge eesti keelde © Ragne Kepler ja Tänapäev, 2021

ISBN 978-9916-17-123-3

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Käesolev raamat on pühendatud Sinead Gossile,
tänapäevase munasarjavähiga võitleva heategevusühingu
toetamise eest.

Esimene peatükk

Väsinult keeras Agatha Raisin teele, mis viis Cotswoldsis asuva koduse Carsely aleviku poole, aga peatus äkitselt. Tema ees seisis rodu autosid. Agatha tõmbas käsipiduri peale.

Oli erakordselt külm jaanuarilõpp – kogu kuu oli olnud lausa ebatavaliselt külm. Nagu kevade tulekut anudes sirutasid kõrged puud kummalgi pool külavaheteed oma raagus oksid tinahalli taeva poole. Agatha palus jumalat, et lund sadama ei hakkaks. Paistis, et piisab ka kahest sentimeetrist, et teed sulgeda, sest omavalitsus hädaldas, et sool on otsakorral, aga kõik teed, mis viisid Carselyst välja, olid väga järsud. Mis tegi sõitmise ohtlikuks.

Mis pagan siin toimub? Agatha andis kärsitult signaali ja noormees tema ees olevas mölgitud Fordis näitas talle keskmist sõrme.

Kirudes tuli Agatha autost välja, marssis Fordi juurde ja koputas vastu akent. Nooruk tegi akna lahti ja nõudis: „No mis?”

„Mida paganat siin toimub?” nõudis Agatha.

Nooruk mõõtis teda ülalt alla, täheldades kallist rätsepamantlit, süüdistava pilguga nõöpsilmi ja kõrgema klassi hääldust. Ta põrnitses altkulmu. „Löökaugud,” ütles ta õlgu kehitades. „Nad parandavad löökauke.”

„Ja kaua see aega võtab?”

„Kust mina peaks teadma,” ütles noormees ja keris akna kinni tagasi.

Turtsudes naasis Agatha oma sooja autosse. Ise ta oli oma valitsusele teede olukorra üle kangesti kurtnud. Aga alevikku pääses veel kaht teed pidi. Nad oleks võinud ometigi ümbersõidumärgid välja panna, kuni teed parandatakse. Agatha mõtles tagasi pöörata, kuigi aimas, et oma kehvapoolse juhtimisoskusega tuleks tal selleks kitsal teel kõvasti manööverdada.

Agathal hakkas nina tilkuma. Ta küünitas kõrvalistmele, võttis sealolevast karbist salvräti ja nuuskas nina. Keegi koputas vastu akent.

Agatha tõstis pilgu. Politseinik kummardus tema poole. Ta oli jässakas ja tüse, suurepoorilise lömmis nina ja pisikeste süüdistavate seasilmadega.

Kerinud akna alla, küsis Agatha: „Kaua sellega läheb, härra politseinik?”

„Nii kaua, kui vaja, proua,” vastas mees tugeva Gloucestershire'i aktsendiga. „Teen teile trahvi, kuna te lasksite käed rooli küljest lahti.”

„Mida te mulle teete? Olete peast segi?! Ma nuuskasin nina. Käsipidur on peal, ma olen ummikus ...”

„Trahv on kuuskümmend naela.”

„Põrgut ma seda maksan,” huilgas Agatha.

Politseinik ulatas trahvikviitungi. „Kohtus näeme.”

Agatha istus hetke vihast värisedes. Hingas siis sügavalt sisse ja hakkas tegema tagasipööret, aga tema taha seisma jäänud autod olid otsustanud sedasama teha. Kui tal viimaks õnnestus auto ringi pöörata, nägi ta tagasivaatepeeglist, et autode rivi, kust ta oli äsja lahkunud, hakkas liikuma.

Selleks ajaks, kui ta jõudis oma Lilac Lane'il asuva rookatusena maja juurde, oli hakanud sadama väikseid peeneid lumeterasid. Neetud teadlased ja nende soigumine globaalsest kliimasoojenemisest, mõtles Agatha. Ta avas ukse, et autost välja astuda, ja tuulepuhang lennutas politseiniku antud trahvikviitungi majakatusena kohale.

Agatha sisenes majja. Tema kaks kassi Hodge ja Boswell tulid teda tervitama nagu alati, kui süüa tahtsid.

Agatha pani neile toitu, valas endale džinnitoni ning helistas seejärel oma sõbrale, politseiuurija Bill Wongile. Kui Wong telefonile vastas, kaebas Agatha talle kibestunult politseiniku peale, kes talle nina nuuskamise eest trahvi tegi.

„See peab olema Gary Beech,” ütles Bill, „tema ajab numbreid taga. Me peame eesmärgid täitma, muidu pole edutamist loota. Ta läheb natuke üle piiri. Hiljuti joonistas üheksa-aastase poisi ema Mircesteris kriidiga kõnniteele ruute, et laps saaks keksu mängida. Beech võttis lapse vahi alla, esitas neile süüdistuse grafiti tegemises ning süüdistas pealegi põngerjat ohtliku relva kandmises, kuna laps haaras veepüstoli. Eakas pensionär vahistati terrorismi seaduse alusel plakati kandmise eest, millele oli kirjutatud: „Tooge meie poisid Afganistanist välja!””

„Mida ma tegema pean?”

„Kohus ei võta seda ilmselt arutlusele. Aga sa võid ka trahvi ära maksta.”

„Ei kavatsegi!”

„Kuidas su bürool läheb?”

„Ei ole kiita. Masu teeb oma. Inimestel pole raha.” Agatha vaatas köögiaknast välja. „Neetud! Lumesadu läheb tihedamaks. Oleksin pidanud ostma talverehvid või neljarattaveolise. Roy Silver tuleb nädalalõpuks siia. Loodan, et selleks ajaks on teed puhtad.”

Roy oli töötanud Agatha juures, kui tal oli Londonis edukas suhtekorraldusfirma. Eelpensionile jäädes müüs Agatha selle ära, et asutada oma detektiivbüroo.

Bill ütles, et püüab tema juurest nädalavahetusel läbi tulla, ja lõpetas kõne.

Seejärel helistas Agatha oma büroosse, mille koosseis oli väike: pensionile jäänud politseinik Patrick Mulligan, vanem mees Carselyst Phil Marshall, nooruke Toni Gilmour ja sekretär proua Freedman. Taipliku ärinaisena oli Agatha ammu enne teisi aimanud majandussurutist tulemas ja otsustanud personali mitte juurde palgata.

Aga üks tühik personali hulgas vaevas Agathat. Terane noor uurija Simon Black, kes veel mõne kuu eest Agatha juures töötas, oli näidanud märke sellest, et on Tonisse armunud. Veennud ennast, et toimib kõigi huvides, oli Agatha öelnud Simonile, et Toni on liiga noor, nii et tal tuleb kolm aastat oodata. Toni, kes tundis, et mees tõrjub teda igal sammul, oli pöördunud Simoni vastu ja Agatha ehmatuseks oli noormees töölt lahkunud, läinud sõjaväkke ning võitles nüüd Afganistanis.

Toni võttis telefoni ja ütles, et proua Freedman ja Phil on koju läinud, tahtmata oodata, kuni lumesadu tihedamaks läheb. Noor, blond ja ilus Toni tekitas Agathas tihti kiivust, aga ta pidi tunnistama, et tüdruk on suurepärase uurija.

„Mis töid meil seal on?” tahtis Agatha teada.

„Kaks abielurikkumist, neli kadunud lemmiklooma ja kaks kodust jalga lasknud teismelist.”

Agatha ohkas. „Alles see oli, kui ma vandusin, et ei hakka enam kadunud lemmikloomadega tegelema. Aga meil on raha vaja.”

„See on kergelt tulnud raha,” ütles Toni. „Nad ei mõtle peaaegu kunagi, et võiks loomade varjupaika vaadata. Ma lähen lihtsalt nende fotodega, mis nad mulle on andnud, sinna kohale ja toon nende elukad sealt ära, viin õnnelikele omanikele tagasi ja ütlen: „Makske kinni.””

„Roy tuleb nädalavahetuseks minu juurde,” ütles Agatha, „ja võib-olla astub ka Bill läbi. Äkki tuled sina ka ja ma mõtlen välja midagi huvitavat, mida me teha võiksime?”

„Mul on kohting.”

„Kellega?”

„Paul Finlayga.”

„Kuidas sa temaga kohtusid?”

Toni oleks tahtnud uudishimutsevale Agathale öelda, et see pole tema asi, aga vastas tõrksalt: „Hakkasin nüüd, kui tööl vähem tegemist, õhtuti prantsuse keele tundides käima. Ta on õpetaja.”

„Kui vana ta on?”

„Ma pean lõpetama. Teine telefon heliseb.”

Kõne lõpetanud, võttis Agatha murelikult istet. Tonil oli nõrkus vanemate meeste vastu ja ta oli varemgi hätta sattunud.